

opusdei.org

Kristova přítomnost v křesťanech

Homilie zakladatele Opus Dei z neděle velikonoční 26. 3. 1967, která byla uveřejněná v knize Jít s Kristem.

20.04.2025

Kristova přítomnost v křesťanech

102

Kristus žije. Tato velká pravda dává smysl naší víře. Ježíš, který zemřel na kříži, vstal z mrtvých, zvítězil nad

smrtí, nad vládou tmy, bolesti a úzkosti. „*Nelekejte se,*“ tak pozdravil anděl ženy, které šly ke hrobu.

Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného. Byl vzkříšen, není tady (Mk 16,6). *Haec est dies quam fecit Dominus, exsulemus et laetemur in ea;* toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho (Žl 118[117],24).

Velikonoce jsou dobou radosti, takové radosti, která se neomezuje jen na toto období liturgického roku, ale radosti, která naplňuje srdce křesťana stále. Protože Kristus žije: Kristus není osoba, která v jisté době prožila svůj život a odešla a na kterou vzpomínáme jako na zářný příklad.

Ne. Kristus žije. Ježíš je Emanuel: Bůh s námi. Jeho vzkříšení nám dává poznat, že Bůh neopouští své věrné. Slíbil přece: *Může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto syna*

vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu! (Iz 49,15). A Bůh svůj slib splnil. Je mu rozkoší stýkat se s lidmi (srov. Př 8,31).

Kristus žije ve své církvi: *Já vám říkám pravdu: Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám* (Jan 16,7). Takový byl Boží záměr: Ježíš tím, že zemřel na kříži, nám dal ducha pravdy a života. Kristus je ve své církvi stále přítomen: ve svátostech, v liturgii, v hlásání, v celé její činnosti.

Zvláštním způsobem je Kristus stále přítomen i mezi námi, denně se nám vydává v eucharistii, proto je mše svatá středem a kořenem křesťanského života. Při každé mši svaté je vždy přítomen celý Kristus, hlava i tělo. *Per Ipsum et cum Ipso et in Ipso.* (Skrze něho a s ním a v něm.)

Protože Kristus je cesta, prostředník, v něm nacházíme všechno, bez něho je náš život prázdný. Ve jménu Ježíše Krista a na jeho pokyn odvažujeme se říkat – *audemus dicere* – *Pater noster*, Otče náš. Odvažujeme se nazývat otcem Pána nebe i země.

103

Přítomnost živého Ježíše ve svaté hostii je zárukou jeho skutečné přítomnosti ve světě.

Kristus žije v křesťanech. Naše víra nám říká, že člověk ve stavu milosti v sobě má Boží život. Jsme lidé, muži a ženy, nikoliv andělé. Bytosti z masa a krve, se srdcem a vášněmi, smutky a radostmi. Ale ztotožnění s Bohem je pro každého člověka předzvěstí slavného vzkříšení. *Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli*

smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu (1 Kor 15, 20–22).

Život Kristův je i životem naším, jak slíbil svým apoštolům při poslední večeři: *Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek (Jan 14,23).* Křesťan tedy má žít jako Kristus, tak aby mohl říci se sv. Pavlem, *non vivo ego, vivit vero in me Christus (Gal 2,20)*, už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.

104

Ježíš Kristus – základ křesťanského života

Chci připomenout, i když jen krátce, některé aspekty skutečnosti, že Kristus je neustále živý, stejný včera i dnes i navěky – *Iesus Christus heri et hodie; ipse et in saecula (Žid 13,8)* –,

protože je to základem křesťanského života. Pozorujeme-li život kolem sebe a sledujeme-li dějiny lidstva, můžeme pozorovat jistý pokrok. Věda umožnila člověku uvědomit si svou moc. Technika dnes ovládá přírodu mnohem více než v minulosti a umožňuje lidstvu snít o vyšší životní a kulturní úrovni. Někdo by snad mohl tento obraz poopravit a připomenout, že dnešní lidé trpí nespravedlností a válkami dokonce horšími než v minulosti. Mají jistě pravdu. Přesto však chci spíše zdůraznit, že v řádu náboženském zůstává člověk člověkem a Bůh Bohem. V tomto ohledu dosáhl pokrok již svého vrcholu: je jím Kristus, alfa i omega, začátek i konec (srov. Zj 21,6).

105

V duchovním životě neexistuje nějaká nová doba, která by teprve měla nastat. Všechno je dáno v

Kristu, který zemřel a vstal z mrtvých, žije a trvá na věky. Ale je třeba spojovat se s ním prostřednictvím víry a dovolit mu, aby se v nás projevoval tak, aby se mohlo říci, že každý křesťan není už *alter Christus*, druhý Kristus, ale *ipse Christus*, sám Kristus!

Instaurare omnia in Christo (Ef 1,10) – obnovit všechno v Kristu – to je heslo, které píše svatý Pavel křesťanům v Efesu, to znamená, že by měli seznámit celý svět s Ježíšovým duchem, vnášet Krista do všech záležitostí. *Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Jan 12,32) – až budu vyvýšen ze země, potáhnu všechny lidi k sobě. Kristus je svým vtělením, svým životem a prací v Nazaretě, svými kázáními a zázraky, které konal v Judeji a Galileji, svou smrtí na kříži, svým vzkříšením středem všeho stvoření, prvorozeným Synem a Pánem všeho tvorstva.

Posláním nás křesťanů je hlásat tuto Kristovu královskou velebnost, hlásat ji vlastními slovy a vlastními činy. Hospodin miluje své věrné na celé zemi. Některé povolává na poušť, nechává je, aby nedbali změn lidské společnosti, a tím způsobil, aby právě tito lidé svým svěděním připomínali ostatním, že Bůh existuje. Jiným svěřuje kněžský úřad, a většinu lidí chce mít ve světě, při jejich normální každodenní práci. Proto musí tito křesťané přinášet Krista do všech oblastí lidské práce: do továren, do laboratoří, do práce v zemědělství, do řemeslnických dílen, do ulic velkoměst i na horské stezky.

Rád v této souvislosti připomínám známou scénu z hovoru Krista s učedníky na cestě do Emauz. Kristus kráčí s těmito muži, kteří už ztratili téměř všechnu naději, zdá se jim, že život nemá smysl. Kristus chápe jejich bolest, proniká do jejich srdcí a

odhaluje jim něco ze života, který v něm přebývá.

Když pak po příchodu do vesnice Ježíš dělá, jako by chtěl pokračovat v cestě, oba učedníci ho zdržují a skoro ho přinutí, aby s nimi zůstal. Potom ho poznávají při lámání chleba a zvolají: Pán byl s námi. *Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“* (Lk 24,32). Každý křesťan by měl zpřítomňovat Krista mezi lidmi, měl by jednat tak, aby ti, kteří s ním přicházejí do styku, pocítili *bonus odor Christi* (srov. 2 Kor 2,15) – líbeznou vůni Krista, měl by jednat tak, aby se skrze jednání učedníka zjevila tvář Mistra.

106

Každý křesťan si je vědom toho, že je napojen na Krista křtem, pověřen bojovat za Krista biřmováním, povolán pracovat ve světě účastí na Kristově královském, prorockém a

kněžském úřadě, ví, že je sjednocen s Kristem v eucharistii, která je svátostí jednoty a lásky. Proto musí – stejně jako Kristus – žít s ostatními lidmi, mít rád všechny lidi ze svého okolí, každého jednotlivce, celé lidstvo.

Víra nás učí uznávat Krista jako Boha, vidět v něm našeho Spasitele a ztotožňovat se s ním tak, že budeme jednat, jako jednal on. Když Ježíš po svém zmrtvýchvstání ukáže Tomášovi své rány a zbaví ho tak pochyb, říká: *Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili* (Jan 20,29). *Tady* – komentuje sv. Řehoř Veliký – *se mluví o nás, protože máme v duši toho, koho jsme nemohli vidět. Mluví se o nás, ale jen tehdy, jsou-li naše činy v souladu s naší vírou. Opravdově věří jen ten, kdo jedná podle své víry v praxi. Na adresu těch, kteří z víry znají jen slova, říká sv. Pavel: „Vyznávají Boha slovy, ale svými činy ho popírají.“*

Nelze oddělovat Krista Bohočlověka a Krista Spasitele. Slovo se stalo tělem a přišlo na svět, *ut omnes homines salvi fiant* (1 Tim 2,4), aby všichni byli spaseni. A každý z nás, se vší svou bídou a lidskou omezeností, je druhý Kristus, sám Kristus, a je povolán sloužit ostatním lidem.

Je třeba, aby znovu znělo přikázání, které je i po staletích stále nové.

Milovaní – praví sv. Jan – nepíšu vám o (nějakém) novém přikázání. Je to přikázání staré, které jste slyšeli hned na začátku. To staré přikázání je slovo, které jste slyšeli. Ale přesto všechno je ono přikázání, o kterém vám píšu, (také) nové. Je to pravdivé vzhledem ke Kristu i k vám, neboť tma přichází a pravé světlo už svítí. Kdo tvrdí, že je ve světle, ale svého bratra nenávidí, je dosud ve tmě. Kdo svého bratra miluje, zůstává ve světle a pro nikoho není pohoršením (1 Jan 2,7–10).

Náš Pán přišel, aby přinesl pokoj, radostnou zvěst, život všem lidem, ne pouze bohatým, ani pouze chudým. Ne pouze učeným, ani pouze prostým. Všem. Bratřím, neboť jsme přece bratry, protože jsme děti jednoho Otce. Existuje tedy pouze jedna rasa dětí Božích. Existuje jen jedna barva pleti: barva pleti Božích dětí. A existuje jen jeden jazyk, který mluví k srdci i k rozumu, aniž potřebuje slova, ale dává nám poznat Boha a působí, že se máme navzájem rádi.

107

Rozjímání o Kristově životě

Každý z nás má usilovat o uskutečňování Kristovy lásky ve svém vlastním životě, ve svém okolí. Ale aby člověk byl *ipse Christus* (sám Kristus), je třeba brát si z něho příklad. Nestačí mít jakési povšechné povědomí o Kristově duchu, ale je

třeba naučit se od něho přesným postojům a chování. A především je třeba rozjímat o jeho životě na této zemi, sledovat jeho stopa, a tak čerpat sílu, světlo, radost a pokoj.

Jestliže někoho opravdu milujeme, chceme se seznámit i s nejmenšími podrobnostmi jeho života a povahy, abychom se s ním mohli zcela ztotožnit. Proto musíme rozjímat o Kristově životě od jeho narození v jeslích až po jeho smrt a vzkříšení. V prvních letech svého kněžského působení jsem často dával jako dárek evangelium nebo jinou knihu, kde se vyprávělo o Ježíšově životě. Protože je třeba, abychom ho dobře poznali, abychom jej měli v hlavě i v srdci – tak, abychom ho mohli kdykoliv, aniž bychom k tomu potřebovali nějakou knihu, sledovat se zavřenýma očima jako ve filmu, aby v různých situacích našeho života nám přišly samy od sebe na mysl slova i skutky našeho Pána.

Tak se budeme cítit vtaženi do jeho života. Protože nejde jen o to na Ježíše myslet a představovat si různé výjevy z jeho života. Musíme je začít spoluprožívat, stát se jejich skutečnými spoluúčastníky. Musíme se snažit následovat Krista z takové blízkosti jako Panna Maria, jeho Matka, jako prvních dvanáct apoštolů, jako zbožné ženy, jako onen dav lidí, který ho obklopoval. Budeme-li takto jednat, Kristova slova proniknou až do naší duše a budou nás proměňovat. Protože *Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími* (Žid 4,12).

Chceme-li přivést k Pánu ostatní lidi, musíme vzít evangelium a rozjímat o Kristově lásce. Můžeme si povšimnout vrcholných scén umučení, protože, jak on sám řekl:

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život (Jan 15,13). Ale stejně tak můžeme rozjímat o celém jeho životě, o jeho chování k těm, s kterými se setkával.

Kristus, dokonalý Bůh a dokonalý člověk, se choval jako Bůh i jako člověk, aby přivedl lidi k víře ve spasení a aby jim ukázal Boží lásku. Bůh, mající porozumění pro člověka, na sebe bezvýhradně bere naši přirozenost, kromě hříchu.

Naplňuje mě velikou radostí, že Kristus chtěl být plně člověkem s lidským tělem. S dojetím rozjímám o úžasném Bohu, který miluje lidským srdcem.

108

Z mnoha událostí, které nám líčí evangelisté, si vyberme některé a rozjímáme o nich; začněme tím, jak Ježíš jednal s dvanácti apoštoly. Apoštol Jan líčí onen první rozhovor

tak působivě, že se na to nedá zapomenout. „*Rabbi*“ – to přeloženo znamená *Mistře* – „*kde bydlíš?*“ Řekl jim: „*Pojďte a uvidíte!*“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho (Jan 1,38–39).

Božský i lidský rozhovor, který zcela změnil život Jana a Ondřeje, Petra, Jakuba a dalších, rozhovor, který připravil jejich srdce, aby naslouchala naléhavým slovům, která k nim Ježíš promlouval na břehu Galilejského moře. *Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí“ (Mt 4,18–20).*

Po tři následující roky žije Ježíš spolu se svými učedníky, poznává je, odpovídá na jejich otázky, rozptyluje jejich pochybnosti. Je to Rabbi, Mistr, který mluví s autoritou. Mesiáš

poslaný od Boha. Ale zároveň je přístupný, blízký. Jednoho dne se Ježíš uchýlil stranou, aby se modlil. Učedníci byli poblíž, patrně se na něj dívali a snažili se uhodnout, co říká. Když se vrátil, jeden z nich mu řekl: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*, Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan naučil své učedníky. *Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvěť se jméno tvé“* (Lk 11,1–2).

S autoritou Boha a s láskou člověka přijímá Pán apoštoly, kteří, udivení plody své první mise, mu vyprávějí o prvních výsledcích svého apoštolského působení: *Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte* (Mk 6,31).

Podobná scéna se opakuje ke konci Ježíšova pobytu na zemi, krátce před nanebevstoupením: *Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš*

se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hodte síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ (Jan 21,4–7).

A na břehu je očekává Bůh. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a (vedle) chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, (bylo jich) stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu (Jan 21,9–13).

Takovou ohleduplnost a lásku projevuje Ježíš nejen vůči malé

skupině učedníků, ale vůči všem. Vůči zbožným ženám, vůči představitelům velerady, jako byl Nikodém, i vůči publikánům, jako byl Zacheus, vůči nemocným i zdravým, vůči zákoníkům i pohanům, vůči jednotlivcům i vůči zástupům.

Evangelia nám vyprávějí o tom, že Ježíš neměl kam hlavu složit, ale také o tom, že měl důvěrné a milované přátele, kteří by ho rádi přivítali ve svém domě. Evangelia mluví o jeho soucitu s nemocnými, o jeho bolesti nad nevědomými a mýlícími se, o jeho rozhořčení nad přetvářkou. Ježíš pláče po smrti Lazara, rozzlobí se na kupce, kteří znesvěcují chrám, je dojat bolestí vdovy z Naimu.

109

Každé toto lidské gesto je i gestem Božím. V Kristu *totiž přebývá celá plnost božství tělesně* (Kol 2,9).

Kristus je Bůh i člověk, člověk pravý,

dokonalý – a ve svém lidství nám dává poznat své božství.

Když si připomínáme tuto lidskou ohleduplnost Krista, který slouží druhým, nechceme jen popisovat nějaký způsob chování. Objevujeme tím Boha. Každý Kristův skutek má transcendentální hodnotu: dává poznat, jaký je Bůh, vyzývá nás, abychom uvěřili v Boží lásku, která nás stvořila a chce nás učinit svými důvěrnými přáteli. *Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe* (Jan 17,6–7), zvolal Ježíš ve své velekněžské modlitbě, kterou nám zaznamenal evangelista Jan.

Proto také Ježíšovo chování vůči lidem nezůstává u pouhých slov nebo povrchních skutků. Ježíš bere člověka zcela vážně a chce mu dát poznat božský smysl jeho života.

Ježíš umí klást požadavky, ukazovat každému člověku jeho povinnosti, zbavovat ho pohodlnosti a konformismu, aby ho dovedl k poznání nejsvětějšího Boha. Ježíše dojíhá hlad a bolest, ale především ho dojíhá nevědomost. *Uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech* (Mk 6,34).

110

Kristus a náš každodenní život

Zastavili jsme se na několika stránkách evangelia, abychom rozjímali o Ježíšově chování k lidem a naučili se přinášet Krista svým bližním tím, že i každý z nás bude Kristus. Uplatňujme tedy tyto poznatky i ve svém všedním životě. Náš všední, každodenní život, který prožíváme mezi svými spoluobčany, mezi svými bližními, není totiž nic

bezvýznamného. Pán chce, aby se jeho děti posvěcovaly právě v podmínkách všedního života.

Je třeba stále znovu a znovu opakovat, že Ježíš se neobracel jen na nějakou skupinu privilegovaných, ale že přišel, aby nám zjevil všeobjímající Boží lásku. Bůh miluje všechny lidi a ode všech lidí očekává lásku. Ode všech, bez ohledu na jejich osobní vlastnosti, společenské postavení, povolání nebo zaměstnání. Běžný všední život není něco, co má malou cenu: na všech cestách této země můžeme najít příležitost k setkání s Kristem, který nás vyzývá, abychom se s ním ztotožnili a tak uskutečňovali – právě tam, kde jsme – jeho božské poslání.

Bůh nás povolává právě skrze události každodenního života, utrpení i radosti osob, které žijí v naší blízkosti, v lidských starostech našich přátel, ve všednosti rodinného

života. Bůh nás povolává i skrze závažné problémy, konflikty a úkoly, které má každé historické období a které na sebe poutají zájem i naděje velké části lidstva.

111

Velmi dobře lze pochopit netrpělivost, úzkost i obavy lidí s duší přirozeně křesťanskou, takových lidí, kteří se nehodlají smířit s osobní i společenskou nespravedlností, jakou může způsobit lidské srdce. Po tolika staletích vzájemného soužití lidí můžeme stále pozorovat války, nenávist, ničení, fanatismus v očích těch, kteří nechtějí vidět, a v srdcích těch, kteří nechtějí milovat.

Bohatství země rozdělené mezi několik málo osob, bohatství kultury omezené na uzavřené kroužky. A mimo ně: hlad po chlebu i po vědění, lidské životy, které jsou posvátné, protože pocházejí od Boha, se kterými se však zachází jako s

obyčejnými předměty, jako s čísly pro statistiky. Chápu a sdílím tuto netrpělivost, a tak si představuji Krista, jak nás neustále vyzývá, abychom uvedli do života ono *nové přikázání lásky*.

Všechny situace našeho života nám přinášejí božské poselství, žádají od nás jako odpověď lásku k bližnímu, vydání se druhým. *Až přijde Syn člověka ve slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a*

navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“ Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“ Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali“ (Mt 25,31–40).

Je tedy třeba vidět Krista, který se s námi setkává v bližních. Žádný lidský život není životem izolovaným, ale je propojen i s dalšími životy. Žádný člověk není volný nerýmovaný verš, ale všichni společně jsme součástí jedné velké božské básně, kterou píše Bůh za spolupráce a v součinnosti s naší svobodou.

Neexistuje nic, co by nebylo v souladu s Kristovým úsilím. Řečeno teologicky, tj. neomezíme-li se na praktickou klasifikaci, nelze přesně tvrdit, že existují skutečnosti – dobré, vznešené, ba dokonce nelišné –, které by měly pouze světský charakter, poté, co Boží Slovo přebývalo mezi lidmi, mělo hlad a žízeň, pracovalo vlastníma rukama, poznalo přátelství a poslušnost, zakusilo bolest a smrt. V Kristu (*Bůh totiž*) rozhodl, *aby se v něm usídlila veškerá plnost (dokonalosti), a že skrze něho usmíří se sebou všechno (tvorstvo) jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví (prolitou) na kříži zjedná pokoj* (Kol 1,19–20).

Měli bychom milovat svět, práci, lidské životní starosti. Protože svět je dobrý, to pouze Adamův hřích porušil božskou harmonii všeho stvořeného, ale Bůh Otec poslal svého jednorozeného Syna, aby tuto narušenou harmonii znovu obnovil. Abychom my, které on přijal za své

vlastní děti, mohli vše stvořené zbavit všeho nepokoje a usmířit s Bohem.

Každá lidská situace je neopakovatelná, je to výsledek jedinečného povolání, které máme prožívat s plným nasazením v Kristově duchu. A budeme-li žít plně křesťansky mezi svými bližními, úplně prostě a obyčejně, ale v souladu se svou vírou, bude každý z nás *Kristem mezi lidmi*.

113

Při pomyšlení na důstojnost poslání, ke kterému nás Bůh volá, by snad mohla v naší duši vyvstat určitá domýšlivost, pýcha. To by ovšem bylo falešné pojetí křesťanského povolání, takové pojetí by nás zaslepovalo a zapomínali bychom, že jsme stvoření z hlíny, že jsme pouhý prach.

Nesmíme zapomínat, že zlo existuje nejen ve světě, v našem okolí, ale že toto zlo je i v nás samých, že se

uhnízdilo v našem srdci, a jsme proto schopni podlosti a sobectví. Pouze Boží milost je pevná skála: my jsme písek, a to písek sypký.

Sledujeme-li dějiny lidstva nebo současný stav světa, s bolestí pozorujeme, že po dvaceti stoletích je tak málo těch, kteří se nazývají křesťany, a že ti, kteří se tímto jménem honosí, se svému povolání tak často zpronevěřují. Před lety mi jedna osoba, která neměla špatné srdce, ale nebyla věřící, ukázala mapu světa a řekla: *Tady máte Kristovo fiasko. Po tolik staletí se snaží dostat do lidí své učení a zde je výsledek: Žádní křesťané.*

I dnes je mnoho lidí, kteří mají stejný názor: Ale Kristus přece neztroskotal: jeho učení a jeho život stále zúrodňuje tuto zemi. Kristovo dílo, úkol, který mu svěřil Otec, se uskutečňuje právě teď, jeho moc prochází dějinami a přináší

opravdový život, a *až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem* (1 Kor 15,28).

Při uskutečňování svých plánů chtěl Bůh právě z nás udělat své spolupracovníky, vzal na sebe riziko naší svobody. Do hloubi duše mě dojímá pohled na novorozeného Ježíše v Betlémě: naprosto bezbranné dítě, zcela neschopné se čemukoliv bránit. Bůh se naprosto a zcela odevzdává do rukou lidí, přibližuje se k nám, snižuje se až na naši úroveň. Ježíš Kristus, *ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí* (Flp 2,6–7). Bůh sestupuje na zem i s naší svobodou, s našimi nedokonalostmi, s naší lidskou bídou. Svoluje, aby božský poklad byl v hliněných nádobách, abychom ho hlásali

spojující naši lidskou nedokonalost s jeho božskou mocí.

114

Ačkoli jsme hříšní, nemáme pochybovat o svém poslání. Naše hříchy nám samozřejmě ztěžují poznání Krista. Proto se musíme snažit bojovat se svými osobními prohřešky, hledat očištění. Vždyť víme, že Bůh nám v tomto životě neslíbil absolutní vítězství, ale žádá od nás boj. „*Sufficit tibi gratia mea*“ (2 Kor 12,9), stačí ti moje milost, odpovídá Bůh Pavlovi, když prosí, aby byl zbaven ostnu, který ho sužuje.

Boží síla a moc se projevuje v naší slabosti a nutí nás bojovat proti našim chybám, i když víme, že na své pozemské pouti nikdy úplného vítězství nedosáhneme. Křesťanský život znamená neustále začínat znovu a znovu, denně se obnovovat.

Kristus i v nás vstane z mrtvých, budeme-li mít účast na jeho kříži a smrti. Měli bychom tedy milovat kříž, oběť, umrtvování. Křesťanský optimismus není žádný sladounký optimismus ani pouhá lidská naděje, že všechno dobře dopadne. Je to optimismus založený na vědomí svobody a na víře v milost. Je to optimismus, který na nás klade velké nároky a vede nás k tomu, abychom dovedli odpovídat na Boží volání.

A tak ne pro naši slabost, ale svým způsobem skrze naši slabost, skrze náš život lidí z masa a hlíny, se zjevuje Kristus: v úsilí o snahu být lepší, uskutečňovat jeho lásku, která usiluje o čistotu, v úsilí ovládat sobectví, plně se dávat ostatním lidem, tak aby se náš život stal neustálou službou.

115

Nechtěl bych skončit ještě bez poslední úvahy: Křesťan, který

zpřítomňuje Krista mezi lidmi tím, že on sám je *ipse Christus*, samotný Kristus, se nesnaží pouze o to, aby prožíval lásku, ale snaží se, aby i ostatní poznali lásku Boha skrze tuto jeho lásku lidskou.

Vždyť Ježíš takovou lásku zvěstoval v celém světě: *Filipe – odpověděl jednomu z apoštolů – (...) Kdo viděl mne, viděl Otce (Jan 14,9)*. Apoštol Jan podle tohoto učení vyzývá křesťany, aby, když poznali Boží lásku, ji také ukazovali ve svém životě: *Milování, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy. Milování, když nás Bůh tak miloval,*

máme se i my navzájem milovat (1 Jan 4,7–11).

116

Je tedy třeba, aby naše víra byla živá, abychom opravdu uvěřili v Boha a abychom s ním neustále hovořili.

Život křesťana má být životem nepřetržité modlitby, křesťan se má snažit žít v přítomnosti Pána od rána do večera a od večera do rána.

Křesťan není nikdy sám, protože žije v neustálém styku s Bohem, který je tu s námi i na nebesích.

Sine intermissione orate (1 Sol 5,17), přikazuje apoštol, bez přestání se modlete. A svatý Klement

Alexandrijský navazuje: *Přikazuje se nám, abychom chválili Slovo, které známe jako Spasitele a Krále, a skrze něho i Otce, nejen v určité dny, jak to někteří dělají, ale bez přestání po celý život a všemi možnými způsoby.*

Při každodenní práci, v okamžiku vítězství nad sobectvím, když křesťan prožívá radost z přátelství, ve všech těchto chvílích by se měl setkávat s Bohem. Skrze Krista a v Duchu svatém má křesťan žít v důvěrném přátelství s Bohem Otcem, má kráčet svou cestou a hledat ono království, které není z tohoto světa, které však už na tomto světě začíná a připravuje se.

Je třeba se setkávat s Kristem v Písmu a v chlebu, v eucharistii a v modlitbě. A jednat s ním, jako se jedná s přítelem, jako se skutečnou živou bytostí, protože Kristus je skutečný a živý, protože vstal z mrtvých. Kristus, jak čteme v listě Židům, *jenavěky, a proto jeho kněžství nepřechází na někoho jiného. Proto také je schopen přinést navždy spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval* (Žid 7, 24–25).

Kristus, zmrtvýchvstalý Kristus, je přítel s velkým P. Přítel, kterého zrakově nevidíme, ale který jako skutečný přítel naplňuje celý náš život, a my toužíme po konečném společenství s ním. *Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. (...) Ten, kdo to dosvědčuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši! (Zj 22,17–20).*

- Text kapitoly 'Kristova přítomnost v křesťanech' v knize 'Jít s Kristem' od Josemaríi Escrivá de Balaguer. Link: <https://escriva.org/cs/es-cristo-que-pasa/kristova-pritomnost-v-krestanech/>